

forelagte Lovudkast, at det var Erkjendelsen af, at Krigsskatten i 1848 med uforholdsmæssig Haardhed tyngede paa Geistligheden, og navnlig paa den Deel af Geistligheden, som sidder i de mindre Kald, der har foranlediget, at man her havde opstillet en ny Regel for Geistlighedens Beskatning, idet Præsterne, som i 1848 med Hensyn til Krigsskattens Udredelse vare beskattede som virkelige Giere af Præstegaarde og Tiender — hvilket de ikke ere — nu vare bleve satte lige med andre gagerede Embedsmænd, og satte under lige Vilkaar med disse med Hensyn til Skattens Udredelse. Smidlertid har Udvalget i sin Betænkning troet at burde fravige den Vej, som her var anvist. Udvalget har nemlig ganske opgivet Lovudkastets Princip, at betragte Geistligheden som en med bestemt Gage lønnet Embedsstand; det har derimod henført Geistligheden under en dobbelt Kategori; det har ført den hen under en dobbelt Klasse af Skatteydere, nemlig til Harkornbrugernes Klasse og til de gagerede Embedsmænds Klasse. Udvalget har foreslaaet Geistligheden beskattet i begge Egenskaber, og derved er det, som det fremgaaer af Udvalgets Betænkning, skeet, at Krigsskatten for Geistligheden i indværende Aar er løbet op til 10,000 Rbd. mere, end den efter Udcastet vilde beløbe sig til, eller med andre Ord: derved er det skeet, at Geistlighedens Krigsskat bliver 10,000 Rbd. større, end den, som den tilsvarende med fast Gage lønede Deel af Statens verdslige Embedsmænd vilde have at udrede. Det kan nu ikke være min Afgt her at ville reise nogen Klage over dette. Jeg skal saa meget mindre gjøre det, som jeg tværtimod vil være tilbøielig til at stemme for selve Udvalgets Forslag med Hensyn til Hovedprinciperne for den forandrede Ansættelsesmaade for Geistlighedens

Krigsskat; thi, det er nu vistnok ganske sandt, at det ved første Blik maatte synes, som om Geistligheden dog med Rette kunde fordre, at den stillede ved Krigsskattens Udredelse ligemed andre Embedsmænd, at altsaa Præstegaardenes Indtægter ansattes til den Sum, som de maatte kunne antages i Virkeligheden at give Brugerne, og i saa Henseende kan man da holde sig til de allerhøist approberede Beregninger; men det kan dog ikke nægtes, at naar man seer hen til den Maade, paa hvilken Geistligheden besidder Præstegaarde som Kirkegods, saa har det Meget for sig, at Præstegaardene beskattes som andet Jordegods i Landet. Om Geistligheden i enkelte Tilfælde vinder eller taber derved, kan her ikke være afgjørende. Jeg troer, at Geistligheden maatte finde sig i, om den skulde tabe derved og komme til at svare en højere Krigsskat, fordi det nu engang hører med til den Maade; hvorpaa den som Embedsklasse er lønnet, at den har Brugen af de Gaarde, som tilhøre Kirken, hvis Tjenere de ere. Men hvad jeg derimod ikke i Udvalgets Betænkning kan lade staae ganske uberørt eller uimodsagt, det er den Maade, hvorpaa man Pag. 6 har villet paavise, at Geistligheden iaar maa anses for at være begunstiget ved Krigsskattens Ansættelse derved, at den istedetfor at svare Halvdelen af den i 1848 paabudne Krigsskat med 65,000 Rbd., nu kun vil komme til at udrede omtrent den tredie Deel med 40,000 Rbd. Jeg troer, at det er saa almindeligt anerkjendt, at Krigsskattens Ansættelse for Geistligheden i 1848 var i den Grad ubillig, at det ikke let skulde falde Nogen ind derfra at hente nogen Slutning ved Bedømmelsen af den Krigsskat, til hvilken Geistligheden vil blive ansat i indværende Aar.